

Jože Pogačnik:

Prvo sv. obhajilo.

Jaz vam pa kar naravnost povem:
proikrat me k oltarju
je mamica nesla,
ko sem prav majhen bil.
Drugič za roko me k Jezusu je popeljala,
ko je bil božji grob;
poljubila sva svete mu rane
in po prstih domov sva odšla.

Ko sem malo odrastel,
najprej pri sveti maši
spetiti sem smel.
O, ne veste, kako
je to bilo lepo!
Potlej sem knjigo smel nesti,
nazadnje pa tudi pri maši zvončkati,
da se je slišalo prav do duri
in tudi na kor.
To je gotovo najlepše:
ljudem povedati, kdaj
odpre se nad mašnikom raj
in kdaj
Jezus pride na beli oltar.
To je gotovo najlepše:
prav gori za mašnikom tiho klečati
in Jezusu z zlatimi zvončki zvončkati
in v hostiji gledati ga.

Pa vendar za trdno povem:
še lepše kakor ose to
zame je danes bilo.
Danes je Jezus prišel
k meni blizu tako,
da ne vem besede, kako.
Danes so jaselce moje srce,
jaselce čisto bele;
iz njih se moj Jezus smehlja,
svetloba obžarja vsega.
Če ne verjamete, pa kar pogledjte
v moje oči in povejte,
kdaj še tako so žarele,
kdaj so v njih take rože cvetele.

In danes ves dan bo lepo,
še drevi bo v srčku vse čudno svetlo.

Pa tudi to vam naravnost povem,
 da zdaj bo večkrat tako.
 Od danes velikokrat pojdem k oltarju.
 Pa ne bom samo pri maši zvončkal,
 ampak vselej bom Jezusu v srčku postlal.
 In ne le zato, ker blizu sem cerkve doma,
 ampak zato, ker z Jezusom
 od danes sva dobra prijatelja,
 o, jaz sem njegov in vekomaj bom!

Mirko Kunčič:

Očka moj je delavec ..

*Očka moj je delavec,
 V rovih črnih dan na dan
 koplje premog in domov
 vrača se ves mrk, bolan.*

*Vsak dan znova poslovi
 se od mene, preden gre.
 Če se vrne še kdaj živ
 iz globin — nikdar ne ve.*

*V rovih črnih solnca ni,
 ni veselih src in sanj;
 v rovih črnih smrt preži
 vsepovsod zlohotno nanj ...*

*Očka moj je delavec.
 Drugim koplje črn zaklad,
 srečne in brezskrbne dni —
 sebi grob, bridkost in glad.*